

๑๕๗

ย้อน เวลา

กลับไป
ก่อน
สามี
จะ
ถูก
ตอน

回到老公自杀前

4

暮兰舟 มู่หลานโจว เขียน
ย้วยยั้งนะเลิศ แปล
容境 roy.J วาด

๑๕๗

暮兰舟

มู่หลานโจว

เขียน

ย้วยยี่ชนะเลิศ

แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

ย้อนเวลากลับไปก่อนสามีจะถูกตอน 4

回到老公自宮前

อม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอู่

Published originally under the title of 《回到老公自宮前》(Hui Dao Lao Gong Zi Gong Qian)

Copyright © 暮兰舟 (Mu Lan Zhou)

Thai Edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai Edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9565-5

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ หนังสือ กังวาลนิรพิงค์ • บรรณาธิการต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรงค์ฤทธิ์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและไทโปกราฟิ์ ภูณติรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลิ่นแท้, สุกิสรา เล็กเลิศ, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร จีรพรรณ เมื่อนพัง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ใจหายใจคว่ากันไหมคะกับฉากที่ลู่อิ่งและวังต้าเซี่ยเกือบสังเวยชีวิตในคดีกวาดล้างลัทธิบัวขาวในเล่มที่ผ่านมา แม้วังต้าเซี่ยจะเกือบสิ้นเชื้อ แต่ก็ถือว่าคุ้มค่าเพราะเว่ยไฉ่เว่ยแสดงความในใจออกมาให้เห็นชัดเจนว่านางก็รู้สึกถึงซึ่งกับเขาไม่น้อย ทั้งยังพัฒนาความสัมพันธ์กันจนไปถึงขั้นเขียนหนังสือสัญญาแต่งงานแล้วด้วย

อย่างไรก็ตาม ชีวิตของทั้งคู่ก็ยังไม่อาจสงบเพราะทั้งวังต้าเซี่ยและเว่ยไฉ่เว่ยต่างก็ก้าวหน้าในหน้าที่การงานจนเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวในวังหลวง เป็นเหตุให้วังต้าเซี่ยต้องแสดงละครเป็นคู่รักกับลู่อิ่งเพื่อเอาชีวิตรอด ส่วนเว่ยไฉ่เว่ยก็ต้องปูทางหาที่พึ่งพิงด้วยการตีสนิทกับพระสนมคนโปรดคนใหม่ของฮ่องเต้ รวมถึงว่าที่ไทเฮาในอนาคต

แน่นอนว่าเรื่องราวย่อมไม่อาจดำเนินไปได้อย่างราบรื่นไร้อุปสรรค ขณะที่คดีลัทธิบัวขาวยังค้างคา วังต้าเซี่ยถูกหมายหัวเอาชีวิต เว่ยไฉ่เว่ยก็มาถูกลักพาตัวอย่างอุกอาจ หน້าซ้่ายงจับมือใครดมไม่ได้อีก

ฉะนั้นอย่ารอช้าเลยดีกว่า รีบพลิกหน้าถัดไปติดตามเรื่องราวกันต่อได้เลยค่ะ

๐๕๗

ແກກກຸ

ເວຍໄດ້ເວຍກາບຂ້າວ ວ່າຫລີ້ຈີ້ເປາຈະຖືກສົ່ງໄປຍັງຈວນວີ້ອ້ອງກໍໄດ້
ຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈ ສ່າງສິ່ງຫລັ້ນແລະຫລີ້ຈີ້ເປາວນເວີຍນໄປມາ ໃນທີ່ສຸດ
ຕ່າງກໍເດີນໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນເອງ

ສ່າງສິ່ງຫລັ້ນຍອມຮັບຄວາມຈິງໄດ້ຢ່າງຣວດເຣີວ່ານາງໄດ້ສາມາດນຳ
‘ທຣ໌ພຍ໌ສມັບຕີ’ ທີ່ກອບໂກຍຈາກໃນວົງອອກໄປພ້ອມກັນໄດ້ ຈຶ່ງສົ່ງຂອງ
ທັງໝົດໃຫ້ບິດາບັງເກີດເກຣ້າ ຈາກນັ້ນກໍເດີນສົມທຳນັກຂອງຕົນເອງ ໄມ່ວ່າ
ຈະໄປຢູ່ທີ່ໃດ ດ້ວຍນິສັຍຂອງນາງກໍຈະພາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົວເອງໃຊ້ຊີວິດຢ່າງ
ສຸຂສາຍທີ່ສຸດເສມອ

ແຕ່ຫລີ້ຈີ້ເປາໄມ່ເມື່ອນກັນ ສາດີທີ່ແລ້ວຫລີ້ຈີ້ເປາເຂົ້າວົງເພື່ອຫວັງວ່າ
ສັກວັນຈະໄດ້ພົບຕົວຄົນຮ້າຍແລະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ນາຍໜ້າເຈີນທີ່ຕາຍຢ່າງອຸນາຄ
ແຕ່ສາດີນີ້ຫລີ້ຈີ້ເປາເຂົ້າວົງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຢູ່ໄກລັ່ນນາຍໜ້າເຈີນ ຫວ່າຈວນວີ້ອ້ອງ
ກັບພະຣາຊວັງຕ້ອງຫ້າມກັບຖືກຄັ້ນດ້ວຍຄຸນນຫລາຍສາຍ ອີກທັງວີ້ອ້ອງຍັງ
ຖືກສົ່ງເຕັຣັງເກີຍຈ ແມ່ແຕ່ຈະເຂົ້າວົງຍັງເຮັດໄດ້ ຫລີ້ຈີ້ເປາຈຶ່ງຍັງໄມ່ມີໂອກາສ

ເວຍໄດ້ເວຍຮູ້ວ່າເວລານີ້ຫລີ້ຈີ້ເປາສິ້ນຫວັງມາກ ນາງຈຶ່ງໄປທີ່ຕຳນັກ
ຈູ່ຊີວເພື່ອພຸດຊຸດຢູ່ປະໂຫຍດໃຈ

ຫລີ້ຈີ້ເປານັ່ງເມື່ອລອຍຢູ່ບ່າເບີງເຕາຣີມໜ້າຕ່າງ ກາຍໃນຫ້ອງ

เต็มไปด้วยของพระราชทานมากมาย เพื่อหวังให้นางรีบมีทายาทจะได้สืบสายเลือดให้ราชวงศ์โดยเร็ว

ช่วงหม่อมมัวเฝ้าดูหลี่จื๊วเป่ามาตั้งแต่ต้น คิดว่าช่างชิงหลั่นจะตกรอบ นึกไม่ถึงว่าผลลัพธ์จะกลับตาลปัตร คนที่ตกรอบกลับได้รับความโปรดปรานอย่างมาก เพียงแค่ได้รับแต่งตั้งเป็นหม่อมไหริน ก็ได้ครอบครองตำแหน่งหัวหน้าตัว กลายเป็นนายหญิงของตำหนักแล้ว

ส่วนหลี่จื๊วเป่ากลับต้องถูกส่งตัวออกจากพระราชวังต้องห้าม แล้วยัง

ช่างไม่มีความยุติธรรมเอาเสียเลย

ช่วงหม่อมมัวกำลังจะพลบใจหลี่จื๊วเป่า เว่ยไฉ่เว่ยก็มาถึง บนโต๊ะเตี้ยบนเตียงเตาริมหน้าต่างมีชุดจุดเครื่องหอมหลูผิงซานชื่อ¹วางอยู่ อันได้แก่ กระถางเครื่องหอม² ตลับผงหอม³ และกระบอกหอม⁴

เว่ยไฉ่เว่ยไปที่กระถางเครื่องหอมแล้วกล่าวว่า “นี่คือพระราชวังต้องห้าม ตลับผงหอมคือจวนอวี่อ๋อง” นางนำพลั่วทองแดง⁵ในกระบอกหอมที่ใช้สำหรับเติมเครื่องหอมวางลงไปในกระถาง “นี่คือเขา”

นั่นก็คือนายหน้าเงินในพระราชวังต้องห้าม เขาตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่างหนักอยู่ในเน่ยชู่ถึงแห่งสำนักซือหลี่เจียน เน่ยชู่ถึง

---

¹ชุดอุปกรณ์พื้นฐาน 3 ชิ้นสำหรับจุดเครื่องหอมของจีนโบราณ ประกอบด้วยกระถางเครื่องหอม ตลับผงหอม และกระบอกเก็บอุปกรณ์

²ภาชนะหลักที่ใช้สำหรับจุดเผาเครื่องหอมหรือไม้หอม จัดเป็นอุปกรณ์ชิ้นสำคัญที่สุดในชุดเครื่องหอมของจีนโบราณ

³ภาชนะขนาดเล็กสำหรับบรรจุผงหอมหรือเครื่องหอมเพื่อเตรียมไว้สำหรับนำไปจุดในกระถาง

⁴ขวดทรงกระบอกหรือแจกันขนาดเล็ก ใช้สำหรับเสียบเก็บเครื่องมือที่ใช้เตรียมเครื่องหอม เช่น ตะเกียบ พลั่วตักเครื่องหอม

⁵พลั่วขนาดเล็กที่ทำจากทองแดง ใช้สำหรับตักขี้เถ้า เกลี่ยถ่านหอม หรือเติมเครื่องหอมลงในกระถาง

มีการสอบย่อยทุกสัปดาห์ สอบใหญ่ทุกหนึ่งเดือน หากถูกคัดออกก็จะไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสชาติปาก ทำได้เพียงงานใช้แรงงานในวังเท่านั้น

อีกทั้งเนยชูดังก็อยู่ไกลถึงยี่สิบสี่สำนัก⁶ ห่างจากตำหนักจู้ชิวมาก มีกำแพงวังคั่นอยู่หลายชั้น ตั้งแต่หลิ่วเปาเข้าวังมา ทั้งสองก็ไม่เคยพบหน้ากันเลย

เมื่อถูกแหว่งใจดำ หลิ่วเปาก็เงยหน้าขึ้นมองเว่ยไฉ่เว่ยตันที่

เว่ยไฉ่เว่ยตันตะเกียบหอม⁷ จากกระบอกวางลงในตลับผงหอมที่เป็นตัวแทนของจวนอวี่อ๋อง “นี่คือท่าน พลั้วทองแดงกับตะเกียบหอมต้องแยกจากกันคนละทิศ เป็นเรื่องที่กำหนดไว้แล้ว ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่นั่นไม่ได้ส่งผลต่อการเฝ้ามองดูแลกันและกันของพลั้วทองแดงกับตะเกียบหอม อีกสามปีเมื่อพลั้วทองแดงเรียนจบก็จะได้รับมอบหมายงาน เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ส่วนตะเกียบหอมก็จะช่วยให้ตลับผงหอมมาที่นี้ได้ในอีกสามปีให้หลัง...”

เว่ยไฉ่เว่ยตันตลับผงหอมไปวางไว้บนกระถางเครื่องหอม พลั้วทองแดงกับตะเกียบหอมก็พึงเข้าหากันอย่างเป็นธรรมชาติ “ดังนั้นความหวังยังมีอยู่เสมอ ในเมื่อท่านมีความกล้าขโมยใบทะเบียนราษฎรของที่บ้านมาสมัครคัดเลือกชีวิตนี้ได้ เรื่องในอนาคตก็คงไม่เกินความสามารถของท่าน ธนูที่ยิงออกไปแล้วย่อมไม่มีวันหวนกลับ มีเพียงต้องก้าวเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าวเท่านั้น ถึงจะสามารถเหยียบย่ำดินแดนชาวหนามจนกลายเป็นเส้นทางขึ้นมาได้”

⁶ หน่วยงานของชั้นที่ทั้ง 24 แห่งในวังหลวงสมัยราชวงศ์หมิง ซึ่งทำหน้าที่ดูแลจัดการกิจการรวมถึงความเป็นอยู่ทุกอย่างของฮ่องเต้และฝ่ายใน โดยแบ่งออกเป็น 12 สำนัก 4 กอง 8 กรม

⁷ ตะเกียบโลหะเรียวยาวที่ใช้สำหรับคีบเครื่องหอมหรือถ่านหอมใส่ลงในกระถาง

หลี่จิวเป่าจ้องมองกระถางเครื่องหอมกับตลับผงหอมเหม็น จากนั้นจึงจัดวางชุดจุดเครื่องหอมหลูฝิงซานชื่อกลับเข้าที่เดิม นำพลั่วทองแดงและตะเกียบหอมใส่กลับลงในกระบอกล “ขอบคุณท่านหมอเว่ย ข้าทราบแล้วว่าควรทำอะไร”

มีเพียงอวี่อ๋องได้เป็นห้องเตี้ยเท่านั้น นางถึงจะสามารถกลับคืนสู่พระราชวังต้องห้ามได้อีกครั้ง

วันนั้นหลี่จิวเป่าและชีวหนี่อีกแปดคนถูกส่งตัวไปที่จวนอวี่อ๋องพร้อมกันเพื่อเป็นอนุภรรยา

หลี่จิวเป่ามีรูปโฉมงดงามโดดเด่น จึงไม่น่าแปลกใจที่คืนนั้นจะได้รับความโปรดปรานจากอวี่อ๋อง

พระราชวังต้องห้าม อุทยานหลวงซียวน

ตกกลางคืน เจียจิ้งฮ่งเต็กก็นั่งสมาธิตามปกติ ทว่ากลับไม่สามารถเข้าสู่สมาธิได้เสียที ในหัวมีแต่ภาพความหวานชื่นที่ดำหนังกว้างหามเมื่อคืน พระองค์ไม่ได้สัมผัสกับความทุกข์เช่นนี้มานานานมากแล้ว ราวกับได้ย้อนกลับไปในวันหนุ่มที่แต่งตั้งพระสนมเก้าคนในคราวเดียว ได้เป็นเจ้าบ่าวทุกคำคืน

เจียจิ้งฮ่งเต็กจิตใจว่าุ่นไม่เป็นอันนั่งสมาธิอีกต่อไป จึงสั่งว่า “เรียกตัวช่างเหม่ยเหรินมาปรนนิบัติ”

เมื่อตอนกลางวันเว่ยไฉ่เว่ยส่งคนไปแจ้งนางข้าหลวงถงสื่อซึ่งมีหน้าที่บันทึกการถวายงานบนเตียงของฮ่งเต็กแล้วว่า ช่างเหม่ยเหรินไม่สามารถถวายงานได้เป็นเวลาสามวัน นางข้าหลวงถงสื่อจึงแจ้งให้หวังจิ้นทราบ หวังจิ้นรีบกราบทูลว่า “ช่างเหม่ยเหรินร่างกายไม่สู้ดี พะยะคะ หมอหญิงในวังใส่ยาให้นางแล้ว แจ้งว่าอีกสามวันค่อยดู

อาการอีกครั้งว่าสามารถถวายงานได้หรือไม่”

หน้าที่ยาวนของเจียจิ้งฮ่องเต้พลันแดงช้ำ “อ้อ อย่างนั้นหรือ
เช่นนั้นก็ช่างเถิด”

ผ่านไปครู่หนึ่ง ในหัวของเจียจิ้งฮ่องเต้ก็ยังมีแต่ภาพความน่ารัก
ไร้เดียงสาของช่างชิงหลัน จนกระสับกระส่ายนั่งไม่ติด สั่งว่า “เตรียม
ไปตำหนกอวี๋เต๋อ เราจะไปหานาง”

“อะไรนะพะย่ะค่ะ” หวงจินคิดว่าตนเองหูผาดไป เพราะเจียจิ้ง
ฮ่องเต้ไม่ได้แยกราชเข้าไปในวังหลังมาสิบเก้าปีเต็มแล้ว

เจียจิ้งฮ่องเต้เอ่ยว่า “เราจะไปเยี่ยมช่างเหมยเหริน”

หวงจินกลัวว่าพอไปถึงหน้าประตูวังแล้วเจียจิ้งฮ่องเต้จะหวาดหวั่น
ไม่กล้าเข้าไป ถึงตอนนั้นจะเสียหน้าเปล่าๆ จึงทัดทาน “จากอุทยาน
หลวงช้วนไปตำหนกอวี๋เต๋อมันไกลนะพะย่ะค่ะ อีกทั้งดึกดื่นหมอก
ลงจัด ฝ่าบาทต้องรักษาพระวรกาย ให้บ่าวส่งคนไปรับช่างเหมยเหริน
มาดีกว่า ให้มาอยู่เป็นเพื่อนเฉยๆ ไม่ต้องถวายงานก็ได้”

ร่วมเตียงไม่ได้ แต่แค่จับมือน้อยๆ พุดคุยกันยอมนไม่มีปัญหา

เจียจิ้งฮ่องเต้ตอบว่า “ตอนนี้มีดแล้ว หน้าซ้ำช่างเหมยเหริน
ก็ยังไม่หายเจ็บ เดินเหินไกลๆ ลำบาก ให้นางพักผ่อนเถอะ เราจะ
ไปหานางเอง”

เมื่อคืนเพ็งจะฝ่าฝืนกฎไม่ค้างคืนกับพระสนมที่ทำมาสิบเก้าปี
คืนนี้จะหลายข้อห้ามไม่เหยียบวังหลังในรอบสิบเก้าปีอีกหรือ

ช่างเหมยเหรินผู้ที่ต้องรุ่งโรจน์ถึงขีดสุดแน่!

หลังจากตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง หวงจินก็รีบสั่งให้ลูกน้องจัดเตรียม
ขบวนเสด็จและองครักษ์ เจียจิ้งฮ่องเต้คิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเสริมว่า
“ช่างเหมยเหรินชอบดอกไม้ไฟ เช่นนั้นเอาดอกไม้ไฟไปมอบให้นาง

ลักสองสามหีบด้วย”

หลวงจีนจัดการตามพระประสงค์ทุกประการ เมื่อขบวนเสด็จของเจี๋ยจิ้งฮ่องเต็มถึงวังหลัง คราวนี้ก็ถึงกับแตกตื่นกันทั่ว!

สิบเก้าปี! พระสนมทั้งหลายต้องทนทุกข์จากหญิงสาววัยแรกรุ่นกลายเป็นหญิงชรา มีพระสนมตั้งเท่าไรที่ไม่ได้เห็นหน้าฮ่องเต๋มาสิบเก้าปี เผ่าชะเง้อคอยจนตาแทบหลุด ดวงตาที่เคยเป็นประกายในวันวานบัดนี้กลายเป็นบ่อน้ำตา รอคอยมาสิบเก้าปี บ่อน้ำตาก็แห้งเหือดไปแล้ว

เหล่าพระสนมที่กำลังจะเข้านอนต่างพากันลุกขึ้นมาประโคมแต่งกาย หวังว่าหลังจากไม่ได้พบฮ่องเต๋มาสิบเก้าปีจะสามารถกลับมาเป็นที่โปรดปรานได้อีกครั้ง

ทว่าชั้นที่รื้อนเล็กที่ไปสืบข่าวกลับมารายงานเจ้านายของตนว่า “ฝ่าบาทเสด็จไปที่ตำหนักอวี๋เต๋ของช่างเหม่หยเหรินขอรับ”

ไม่เพียงเท่านั้น เหนือตำหนักอวี๋เต๋ยังมีดอกไม้ไฟตระการตาจุดขึ้นสู่ท้องฟ้าต่อเนื่องสลับหยุดพักไปจนถึงเที่ยงคืนจึงสงบลง

คืนนั้นเจี๋ยจิ้งฮ่องได้เพียงนอนกอดช่างเหม่หยเหรินจนหลับไปเท่านั้น ค้างคืนที่ตำหนักอวี๋เต๋ เป็นครั้งแรกในรอบสิบเก้าปีที่ค้างคืนในวังหลัง

เพียงแต่คำคืนนี้ นอกจากเจี๋ยจิ้งฮ่องได้กับช่างเหม่หยเหรินแล้ว พระสนมทั้งหมดต่างพากันนอนไม่หลับ

สองวันต่อมา เว่ยไฉ่เว่ยมาตรวจแผลของช่างชิงหลันซ้ำ แผลหายดีแล้ว เว่ยไฉ่เว่ยกระซิบข้างหูสอนวิธีที่ไม่ทำให้ได้รับบาดเจ็บง่าย ๆ ไปสองสามวิธี ทำเอาช่างชิงหลันฟังแล้วหน้าแดงใจเต้นรัว แก้งแงววาย

ด้วยความขวยเขิน “เหม ทานหมอเว่ยไปรู้เรื่องพวกนี้มาจากไหนกัน สอนข้าเสียคนหมดแล้ว”

เว่ยไฉ่เว่ยตอบ “หญิงชาวบ้านอย่างผู้น้อยเป็นหญิงม่ายนี้หา อาบน้ำร้อนมาก่อน อีกทั้งยังเป็นหัตถ์ทေးแห่งนรีเวช ย่อมต้อง รู้เรื่องพวกนี้เป็นธรรมดา เรื่องบนเตียง ผู้หญิงบาดเจ็บง่ายกว่าผู้ชาย อยู่แล้ว ต้องรู้จักป้องกันตัวเองไว้บ้าง”

ช่างชิงหลันพูด “ทานหมอเว่ยต้องคิดถึงสามีผู้ล่วงลับมากแน่ๆ” ไม่นั่นทานหมอเว่ยจะเอาประสบการณ์โชกโชนขนาดนี้จากไหน มาถ่ายทอดให้กันได้ เมื่อก่อนทานหมอเว่ยกับสามีที่จากไปคงจะรักใคร่ กลมเกลียวกันดุจปลาได้น้ำเป็นแน่

คำถามนี้ทำเอาเว่ยไฉ่เว่ยถึงกับอึ้งงัน

ตอนที่เพิ่งย้อนเวลากลับมาใหม่ๆ นางเป็นเช่นนั้นจริงๆ คิดถึง สามีผู้ล่วงลับวังกงกงในชาติที่แล้วแทบจะทุกเวลา นางถึงขั้นฝันถึง ท่วงท่าลีลาต่างๆ ที่เคยทำร่วมกับวังกงกง

แต่ดูเหมือนว่านับตั้งแต่คืนนั้นที่ทะเลสาบจิสู่ถาน นางกระโดด ลงไปในน้ำอย่างไม่คิดชีวิตเพื่อช่วยวังต้าเซี่ย ทว่ากลับถูกวังต้าเซี่ย ช่วยไว้เสียเอง ไม่ว่าจะคิดในตอนกลางวันหรือฝันในตอนกลางคืน จำนวนครั้งที่วังกงกงปรากฏตัวก็เริ่มลดน้อยลงเรื่อย ๆ วังต้าเซี่ย ค่อยๆ ขยายอาณาเขตในหัวใจนางอย่างกำเริบเลิບสาน จนบดบัง วังกงกงไปเสียหมด

เมื่อเห็นเว่ยไฉ่เว่ยนิ่งอึ้งไป ช่างชิงหลันจึงรีบพูดว่า “ขอโทษด้วย ข้าไม่ควรพูดถึงเรื่องสะเทือนใจของท่านหมอเว่ยเลย”

เว่ยไฉ่เว่ยกล่าวว่า “อ้อ ไม่เป็นไร ไม่เกี่ยวกับเหมยเหรินหรือก เพียงแค่นี้ก็ถึงเรื่องราวในอดีตบางเรื่องเลยรู้สึกสะเทือนใจเล็กน้อย

หญิงชาวบ้านเข้าวังมาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ตอนนี้อยู่หน้าในตำหนัก
คู่ชีวิตก็มีที่ไป ร่างกายของเหมยเหรินก็หายดีแล้ว ถึงเวลาที่หญิง
ชาวบ้านจะออกจากวังเสียที”

แม้จะเพิ่งแยกจากกันได้เพียงสามวัน แต่เวย์ไฉ่เวย์ก็อยากเจอ
วังต้าเซี่ยมาก ไม่รู้ว่าผลตามตัวของเขาดิขึ้นแค่ไหนแล้ว จึงอ้อมจะ
หาทางแก้แค้นเขาหรือเปล่า

ช่างชิงหลันหน้าถอดสี “ท่านหมอเวย์จะไปแล้วหรือ ไม่ได้นะ
หลี่จิวเป่าก็ไปอยู่จวนอวี้อ้อมแล้ว ในวังข้ารู้จักเจ้าอยู่คนเดียว ถ้าเจ้า
ออกจากวังไป แล้วข้าจะอย่างไร”

เวย์ไฉ่เวย์ปลอบ “ฝ่าบาทคือที่พึ่งพิงของเหมยเหริน ชีวิตในวัง
ของเหมยเหรินไม่มีทางลำบากหรอก อีกอย่างชื่อของหญิงชาวบ้าน
ก็ยังแขวนอยู่ในสำนักชื่อหลี่เจียน หากเหมยเหรินต้องการก็สามารถ
เรียกตัวหญิงชาวบ้านเข้าวังได้ตลอดเวลา หญิงชาวบ้านเห็นว่าซ่งหมั่ม
เป็นคนใช้ได้ เหมยเหรินสามารถขอย้ายนางมาอยู่ตำหนักอวี๋ต่อได้นะ”

ช่างชิงหลันลืเลเล็กน้อย “แต่ซ่งหมั่มวังเกียจเข้ามาตลอดว่า
ข้ากินจุ พุดมาก แล้วยังอาเจียนเก่ง นางตั้งฉายาให้ข้าว่าช่างสามเยอะ
นางไม่ชอบข้า ชอบแค่หลี่จิวเป่า ให้นางมาปรนนิบัติข้าที่ตำหนักอวี๋ต่อ
นางจะไม่พอใจหรือไม่”

เวย์ไฉ่เวย์พุด “จะเป็นไปได้อย่างไร ตอนนี้ท่านเป็นถึงพระสนม
คนโปรด ได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทแต่เพียงผู้เดียว หลายคน
อยากจะแทรกตัวเข้ามาแทบตายก็ยังเข้ามาไม่ได้ ซ่งหมั่มเป็นคนเก่า
คนแก่ในวัง แม้นางจะไม่ชอบท่าน ชัดหูชัดตาท่าน แต่นางก็ปฏิบัติ
ต่อท่านและหลี่จิวเป่าอย่างยุติธรรมมาโดยตลอด อะไรที่หลี่จิวเป่ามี
ท่านก็มี ไม่เคยเอาของของท่านไปปรนเปรอหลี่จิวเป่าเลย คนในวัง

ส่วนใหญ่มักเห็นแก่ได้ ยกย่องคนสูงส่ง เหยียบย่ำคนต่ำต้อย คนใจคอหนักแน่นอย่างซ่งหมั้วมีไม่มากแล้วละ”

ช่างซิงหลันทำตามคำแนะนำของเว่ยไฉ่เว่ย ทั้งยังมอบของกำนัลให้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นผ้าไหมเค่อซือ ชุดกระโปรงขนสัตว์ เครื่องประดับศิระะ สมุนไพรล้ำค่า ของมีมากจนรถม้าคันเดียวบรรทุกไม่หมด ทางวังต้องส่งรถม้าอีกคันตามหลังมาเพื่อส่งเว่ยไฉ่เว่ยถึงตรอกเถียนสุ่ย

ชั้นที่รู่เน่เล็กสองคนยังช่วยขนของขวัญเข้าบ้านให้อย่างใส่ใจ เว่ยไฉ่เว่ยจึงมอบเงินกำนัลให้สารภีธิดาและชั้นที่ทุกคน

เกือบหนึ่งเดือนแล้วที่บ้านปกคลุมไปด้วยฝุ่น เว่ยไฉ่เว่ยเปิดประตูและหน้าต่างเพื่อระบายอากาศ ใช้ผ้าโพกศีรษะไว้แล้วลงมือทำความสะอาดบ้าน นำประหลาดใจที่ขนมไหว้พระจันทร์ซึ่งวางเป็นของเซ่นไหว้หน้าป้ายสถิตวิญญาน ‘สามีผู้ล่งลับวังเอ๋อร์หลง’ บนโต๊ะบูชาในห้องรับแขกยังไม่เสีย เปลือกขนมยังคงสภาพสมบูรณ์ เพียงแต่แข็งกว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อน กลายเป็นขนมไหว้พระจันทร์หินไปเสียแล้ว

เว่ยไฉ่เว่ยเก็บกวาดบ้านจนเหนื่อย ถึงกับเอาขนมไหว้พระจันทร์มาทุบเหวเถากินไปหลายลูก

เว่ยไฉ่เว่ยทำความสะอาดไปพลาง เจียหู่ฟังความเคลื่อนไหวที่หน้าประตูโดยเฉพาะประตูหลังไปพลาง นางกลับมาบ้านแล้ว วังต้าเซี่ยต้องมาหานางแน่ๆ

เป็นไปตามคาด ขณะที่นางกำลังกวาดบันไดอยู่นั้น ก็มีเสียงเคาะประตูดังมาจากทางประตูหลัง

เว่ยไฉ่เว่ยรีบวางไม้กวาดลง หยิบกระจกเงาเล็กของตะวันตก

ที่ช่างชิงหล่นมอมปให้ออกมาจากถุงหอมเพื่อส่องหน้า พบว่าที่คางมี
ฝุ่นติดอยู่เล็กน้อย เมื่อเช็ดหน้าจนสะอาดแล้วจึงวิ่งไปเปิดประตูที่
ลานหลังบ้าน “วัง...”

“วังเขียนอยู่?” ไม่ใช่วังต้าเซี่ย แต่เป็นบิดาของเขา

วังเขียนสู่มือขวาที่วักกล่องอาหาร มือซ้ายจูงวังต้าชิว ลูกชาย
คนเล็ก

วังเขียนสู่มือขวากลับกล่องอาหารให้เว่ยไฉ่เว่ย “ได้ข่าวว่าเพื่อนบ้าน
กลับมาแล้ว เลยเอาของกินมาให้”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” เว่ยไฉ่เว่ยรับกล่องอาหารมา

วังเขียนสู่อีกกล่าวว่า “เจ้าทำธุระต่อเถอะ ข้ายังต้องพาต้าชิวไป
เดินเล่นที่ถนนเพื่อย่อยอาหารเสียหน่อย มือเที่ยงเขากินอิ่มเกินไป”

อย่างไรเสียเว่ยไฉ่เว่ยก็เป็นหญิงม่าย เพื่อเป็นการเลี้ยงข้อครหา
วังเขียนสู่อีกจูงลูกชายคนเล็กมาเป็นเสมือนโคมไฟประกอบฉาก เพื่อ
ไม่ให้คนอื่นเอาไปนินทาได้

วังต้าชิวกำลังดูต้นไม้อย่างออกรส พอเห็นเว่ยไฉ่เว่ย ในที่สุดก็
ยอมดึงมือที่ทะจนเปียกโชกออกมา เอียงคอมองไปด้านหลังเว่ยไฉ่เว่ย
“พี่ชายข้าละ”

แม้แต่วังต้าชิวก็ยังรู้ว่าถ้าพี่ชายหายไป จะต้องอยู่ที่นี้กับเว่ยไฉ่เว่ย
แน่!

วังเขียนสู่อีกถึงตาถูกลูกชาย “อย่าพูดจาเหลวไหล พี่ชายเจ้า
ยังเข้าเวรอยู่ในวัง จะมาอยู่บ้านท่านหมอเว่ยได้อย่างไร”

พอเว่ยไฉ่เว่ยได้ยินก็รู้สึกตึงใจ วังต้าเซี่ยออกจากวังมาตั้งแต่
สามวันก่อนแล้ว เหตุใดเขายังไม่กลับบ้าน แล้วยังไม่ได้ออกที่บ้าน
ด้วยหรือ เขาเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

เวย์ไฉ่เวย์สงสัยในใจ แต่ภายนอกยังคงสงบนิ่ง “ไม่เป็นไร
เจ้าคะ เด็กพูดไปตามประสา”

วังเซียนฮูร์บบอกมาแล้วจึงลูกชายตัวแสบเดินจากไป

เวย์ไฉ่เวย์กินมือเที่ยงที่วังเซียนฮูร์นำมาให้ ทว่าในหัวกลับคิดถึง
แต่วังต้าเซี่ย พอกินเสร็จก็ล้างชามและตะเกียบจนสะอาด ใส่กลับ
ลงไปในห้องอาหาร นำไปคืนที่บ้านตระกูลวัง จากนั้นก็จ้างรถม้า
ไปหาวังต้าเซี่ยที่ทำการองค์กรกษัตริย์เสื่อแพร

จากไซซี¹สู่ซูปาอ๋อง²

ที่ทำการหน่วยองค์กรสีเขียว ตั้งอยู่ที่ตรอกเจียงหมี่ เขตหนานเจิง จากทิศเหนือไปถึงทิศใต้ ระยะทางนั้นถือว่าไกลโซ

เวย์ไฉ่เวย์เดินออกจากตรอกเถียนสู่มาถึงถนนกุโหลวตะวันตก ตั้งใจจะไปที่โรงม้าเพื่อเช่ารถม้าสักคัน บัดนี้นางมีเงินทองแล้ว ไม่ใช่หมอเร่ที่ต้องเดินหมุนหู่เชิงไปตามตรอกซอกซอยเพื่อประทังชีวิตอีกต่อไป นางไม่ต้องกังวลเรื่องเงินทอง ขอเพียงให้ได้รับความสะดวกสบายก็พอ

พอออกจากปากตรอกก็มีรถม้าว่างคันหนึ่งแล่นผ่าน สารทิตะโกนเรียกหาผู้โดยสาร

ช่างประจวบเหมาะเหมือนง่วงนอนแล้วมีหมอนมาวางรอไว้ให้
เวย์ไฉ่เวย์เรียกรถม้าให้หยุด ตกลงราคากันที่เงินครึ่งพวงเพื่อไปยังที่ทำการหน่วยองค์กรสีเขียว

เวย์ไฉ่เวย์ขึ้นไปบนรถม้า ภายในห้องโดยสารสะอาดสะอ้าน ไม่มีกลิ่นเหม็นอับ บนที่นั่งยังปูแผ่นรองขนแกะไว้ด้วย บนโต๊ะเตี้ย

---

¹ หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามแห่งประวัติศาสตร์จีน เป็นสัญลักษณ์ของความงามอันบอบบาง

² ฉายาของเซี่ยงอวี่ ขุนศึกผู้แข็งแกร่ง เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลังและความห้าวหาญ

ที่ตอกติดแน่นกับตัวรถมีกาและถ้วยน้ำชาวางอยู่ พอลองแตะกาน้ำชา
ดูก็พบว่ายังร้อน ช่างใส่ใจยิ่งนัก

ทว่าเว่ยไฉ่เว่ยเป็นหมอและค่อนข้างรักความสะอาด นางจึง
ไม่ดื่มน้ำชาในรถ รถมาโคลงเคลงไปมา นางที่เหน็ดเหนื่อยจากการ
เก็บกวาดบ้านมาตลอดเช้าจึงเอนกายลงบนเบาะนุ่มๆ แล้วหลับหงกไป

ในใจเว่ยไฉ่เว่ยยังคงพะวงถึงวังต้าเซี่ย จึงไม่ได้หลับลึกนัก
เพียงแค่ครึ่งหลับครึ่งตื่นสละสลือสือ เดียวก็ทวนนึกถึงวังกงกงใน
ชาติก่อน เดียวก็เป็นวังต้าเซี่ยในตอนนี้ เมื่อคะแนนใกล้จะถึงที่ทำการ
หน่วยองค์กรก็เลื้อยแพร่แล้ว นางก็ลุกขึ้นนั่ง ตั้งใจจะเปิดหน้าต่าง
รถม้าม้าดูว่าถึงไหนแล้ว

แต่พอลืมตาขึ้น เบื้องหน้ากลับมืดมิด หน้าต่างถูกปิดตายไว้
ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบ

เว่ยไฉ่เว่ยคลำหาหน้าต่างจนเจอ แต่ไม่ว่านางจะออกแรงผลัก
อย่างไรก็ไม่เปิดไม่ออก

เว่ยไฉ่เว่ยคิดว่าอาจจะมီးอะไรขัดหน้าต่างอยู่ จึงหันไปผลักประตู
ห้องโดยสารแทน แต่ก็เปิดไม่ได้เช่นกัน ดูเหมือนจะถูกกลองกลอนจาก
ด้านนอก

แย้แล้ว! นี่เป็นกับดัก!

เว่ยไฉ่เว่ยเลิกสละสลือสือตื่นเต็มตาทันที

นางหยิบชุดไฟออกมาจากกระเป๋าแล้วจุดให้สว่าง ภายใต้อันแสงไฟ
สลัว นางเริ่มใช้เท้าถีบเตะประตูหน้าต่างและผนังรถ เสียงเตะดังกังวาน
อื้ออึง เว่ยไฉ่เว่ยจึงพบว่ารถคันนี้ทำจากไม้สองชั้น ตรงกลางยึดแน่นไว้
เพื่อรักษาความอบอุ่นและกันเสียง

เมื่อคะแนนจากระยะทาง ด้านนอกควรเป็นย่านชุมชนพลุกพล่าน

ของเมืองหลวง รถม้ากำลังวิ่งหือไปบนถนนหินขรุขระทำให้เกิดเสียงดังจากล้อรถ ไม่ว่าเวย์ไฉ่เวย์จจะตะโกนเรียกอย่างไรก็ถูกเสียงล้อรถและเสียงอึกที่กบนท้องถนนกลบจนมิด

ช่างเป็นสถานการณ์ที่เรียกฟ้าฟ้าไม่ชาน เรียกดินดินไม่ตอบรับจริงๆ

เวย์ไฉ่เวย์จตระหนกว่าดินร่นเช่นนี้ต่อไปก็ไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ จึงสงบใจลงแล้วคิดหาทางเอาตัวรอดวิธีอื่น

ตอนนี้รถม้าน่าจะยังอยู่ในเมืองหลวง หากวิ่งออกไปถึงชานเมืองที่ไร้ผู้คน นางคงได้เป็นเต่าในไห รอให้ผู้อื่นเข็ดเคือนตามใจแน่

ต้องหาทางหนีให้ได้ขณะที่ยังอยู่ในเมืองหลวง

จะได้อย่างไรดี

อาศัยแสงไฟสลัวจากชุดไฟ สายตาของเวย์ไฉ่เวย์จเหลือบไปเห็นกาน้ำชาร้อนบนโต๊ะเตี้ย แล้วนางก็นึกแผนการอย่างหนึ่งออก

โต๊ะเตี้ยตัวนี้ถูกตอกตะปูติดกับพื้นเพื่อกันลื่น เวย์ไฉ่เวย์จหยิบมิดสันป้องกันตัวออกมา แล้วค่อยๆ ังดตะปูที่ขาโต๊ะออกจากพื้นที่ละตัว

หลังจากงัดตะปูออกแล้วก็ปรากฏรูโหว่เล็กๆ เวย์ไฉ่เวย์จใช้มิดสันคว้านเนื้อไม้ลงไปใรูนั้นต่อจนทะลุแผ่นไม้ชั้นนอกเป็นร่องยาว

แม้ร่องนั้นจะกว้างเพียงสอดกระดาษลอดได้แผ่นเดียว แต่ก็เพียงพอที่จะใช้ช่วยชีวิตนางได้แล้ว

เวย์ไฉ่เวย์จเลิกแขนเสื้อขึ้น เผยให้เห็นท่อนแขนขาวราวหยก นางเปิดฝากาน้ำชาที่ยังพอมีความร้อนอยู่ออก รินน้ำชาทิ้งไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นจึงวางแขนลงบนปากกาน้ำชา ใช้มิดสันกรีดแขนตัวเองเป็นรอยเพื่อให้เลือดไหล

เลือดสดๆ ไหลลงสู่กาที่มีน้ำชาครึ่งกา เมื่อใกล้จะเต็ม เว่ย-ไฉ่เว่ยถึงค่อยโรยผงยาห้ามเลือดลงบนบาดแผล ใช้ผ้าพันแผลไว้ อย่างแน่นหนา จากนั้นก็ยกกา น้ำชาขึ้น ค่อยๆ รินน้ำชาบนเลือดที่ยังอุ่นอยู่ลงไป ในรอยแยกที่พื้นรถม้า

เลือดไหลหยดลงจากรอยแยกกลายเป็นเส้นสีแดงฉานสายหนึ่ง ขณะรถม้าวิ่งหือไปบนถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่นดิน มันก็ได้ลากเส้นสีแดงยาวเหยียดที่ดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุดไปตามถนน ช่างดูสะดุดตา ยิ่งนัก

เส้นสีแดงนั้นยังส่งกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง มันใจได้ว่าไม่ใช่ชาด หรือสีย้อมแน่นอน

ผู้คนที่เดินอยู่บนถนนไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวภายในรถม้า แต่สามารถมองเห็นรอยเลือดที่ไหลออกมาจากใต้ท้องรถได้

มีพลเมืองดีเริ่มตะโกนเรียกให้รถหยุด “หยุดรถเร็ว! คนในรถเลือดออกแล้ว!”

ช่างหน้าก็ถึงประตูเฉาหยางแล้ว ที่แรกสารธียังคิดจะสร้างทำเป็นไม่ได้ยินเพื่อผ่านไปให้ได้ นอกจากจะไม่หยุดแล้ว ยังเร่งฝีเท้าให้ม้าวิ่งเร็วขึ้นอีก

แต่ดูเหมือนวันนี้โชคจะไม่เข้าข้างเขาเท่าไร จึงบังเอิญเจอหัวหน้ามือปราบอยู่แห่งที่ว่าการชุนเทียนผู้ซึ่งกำลังลาดตระเวนอยู่พอดี

หัวหน้ามือปราบอยู่เห็นรอยเลือดเป็นทางยาวชัดเจนบนถนนก็รีบควมมาไล่ตามทันที ในที่สุดก็สกัดให้รถม้าหยุดลงได้ก่อนจะถึงประตูเฉาหยาง

“หยุดรถ! บรรณของเจ้าบรรทุกอะไรมา เจ้าหูหนวกหรือไร เรียกตั้งนานไม่ยอมตอบ!” หัวหน้ามือปราบอยู่ชี้มาขวางทางไว้

สารธิดีทำท่าเหมือนเพิ่งตื่นจากฝัน “อ้อ เป็นหนูที่เพิ่งเชือดขอรับ นายท่านที่บ้านเร่งมา ชำน้อยมัวแต่รีบส่งของ เลยไม่ได้ยินเสียงของใต้เท้า”

หัวหน้ามือปราบอุกฉุกคลีกับคดีอาชญากรรมมานานปี ย่อมไม่หลงเชื่อคำพูดง่าย ๆ จึงถามว่า “เจ้าแค่ชนหมูตัวเดียว เหตุใดต้องปิดประตูหน้าต่างเสียมิดชิด ช้ำยังลงกลอนแน่นหนา”

สารธิดีบอกว่า “ใต้เท้าอาจยังไม่ทราบ วันนี้ไม่มีคนคุมรถมาด้วย มีเพียงชำน้อยคนเดียว กลัวว่าจะมีคนแอบปีนขึ้นมาลักเนียนเนื่องจากด้านหลัง ชำน้อยบังคับรถอยู่ข้างหน้า ไม่มีคนช่วยระวังหลัง ชำน้อยไม่มีปัญญาชดใช้ จึงต้องลงกลอนประตูด้านหลังไว้”

หัวหน้ามือปราบอุกชี้ไปที่หน้าต่าง “หน้าต่างคนก็มุดเข้าไปไม่ได้ เหตุใดต้องปิดตายด้วย”

สารธิดีตอบว่า “ชำน้อยกลัวเด็กชนจะโยนของสกปรกเข้ามาทางหน้าต่าง ถ้าเนื้อหมูสกปรกขึ้นมา ชำน้อยยิ่งส่งของไม่ได้ใหญ่”

ในขณะเดียวกัน เว่ยไฉ่เว่ยสั่มผัสได้ว่ารถไม่สั่นสะเทือนแล้ว น่าจะมีคนพบเห็นและถูกบังคับให้หยุด แม้นางจะไม่ได้ยินบทสนทนาด้านนอก แต่เว่ยไฉ่เว่ยก็พยายามถีบผนังรถสุดชีวิต พร้อมตะโกนลั่น “ช่วยด้วย!”

แม้ผนังรถจะเป็นไม้สองชั้นยันดุนุ่นเพื่อกันเสียง แต่เมื่อรถม้าหยุดนิ่งแล้ว ก็ยังพอมิเสียงเล็ดลอดออกมาเข้าหูหัวหน้ามือปราบอยู่บ้าง

หัวหน้ามือปราบอุกลงจากม้า เอาหูแนบผนังรถเพื่อฟังเสียง เขาไม่ได้ยินเสียงร้องเรียกให้ช่วยชัด ๆ แต่สัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนของผนังรถ ซึ่งเกิดจากการที่เว่ยไฉ่เว่ยกำลังระดมถีบผนังจากข้างใน

หัวหนามือปราบอยู่รู้สึกว่าข้างในต้องเป็นสิ่งมีชีวิต ไม่ใช่หมูที่ถูกเชือดแล้วแน่นอน เว้นเสียแต่ว่าหมูตายจะฟื้นคืนชีพได้ เขาจึงบอกสารถีว่า “เจ้าลงมา เปิดประตูรอให้ดูหน่อย”

สารถีเห็นว่าตบตาต่อไปไม่ได้แล้ว ก็กระโดดพรวดลงจากที่นั่ง โจนขึ้นขี่ม้าของหัวหนามือปราบอยู่แล้วควบนขี่ไปอย่างรวดเร็ว หายลับเข้าไปในปากซอยข้างๆ

“ตาม!” หัวหนามือปราบอยู่สั่งให้มือปราบใต้บังคับบัญชาไล่ตามสารถีไป ส่วนตนเองไปเยี่ยมขวานผ่าฟันเล่มใหญ่มาจากร้านอาหารริมทาง ถ่มน้ำลายลงบนฝ่ามือสองที จากนั้นก็เหวี่ยงขวานจามลงไปที่แม่กุญแจทองแดงอย่างแรง

เคร้ง!

แม่กุญแจทองแดงถูกขวานจามจนขาดสะบั้นจากตรงกลาง ตัวกุญแจตกลงพื้น หัวหนามือปราบอยู่เปิดประตูรอม้าที่หนาราวกับผ่นห้องออก

แสงสว่างจ้าสาดเข้ามาจากประตูรอ เว่ยไฉ่เว่ยถึงกับต้องหลับตาลง หัวหนามือปราบอยู่ได้กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง แล้วก็เห็นคนคุ้นเคย...นี่มันท่านหมอเว่ย คนรักของลู่อึงหลังกับจอมกร่างวังในข่าวลือนี้!

ห้องปิดตาย สาบงาม เลือดสดๆ...หัวหนามือปราบอยู่ผ่านโลกมามาก ย่อมรู้ซึ้งถึงความร้ายแรงของเรื่องนี้ เขาจึงรีบเปิดประตูรถกลับตามเดิมเพื่อกันสายตาผู้คนรอบข้าง จากนั้นก็ใช้ขวานจามหน้าต่างรถจากด้านนอก โดดขึ้นรถม้าเพื่อคุ้มครองเว่ยไฉ่เว่ยอย่างใกล้ชิด แล้วสั่งให้มือปราบบังคับรถไปยังที่ว่าการขุนเทียนผู้ พร้อมทั้งส่งคนไปแจ้งข่าวที่ทำการหน่วยองค์กรรักษาสันติภาพ

ลูกน้องถามว่า “ให้แจ้งใครขอรับ”

หัวหน้ามือปราบอยู่นึกถึงชาวต่างชาติที่ลือกันให้ทั่วทั้งเขตเปย์เจิง จึงพูดว่า “แจ้งทั้งลู่ถงหลิงและจอมกร่างวัง” คนรักใหม่คนรักเก่า ล้วนตกหล่นไม่ได้สักคน ข้าเป็นแค่หัวหน้ามือปราบตัวเล็ก ๆ จะคนไหนก็ล่วงเกินไม่ได้ทั้งนั้น

เว่ยไฉ่เว่ยเริ่มปรับปรับสายตาให้ชินกับแสงสว่างที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่างได้แล้ว จึงกล่าวว่า “ขอบคุณหัวหน้ามือปราบอยู่ที่ช่วยชีวิต”

หัวหน้ามือปราบจ้องมองดูเลือดที่ซึมออกมาจากผ้าพันแผลสีขาวของเว่ยไฉ่เว่ย รอยแยกที่พื้นรถ และน้ำชาผสมเลือดที่เหลืออยู่ในกาน้ำชา เขาก็เข้าใจทันทีว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นในรถม้านี้

ท่านหมอเว่ยช่างเก่งกาจสมควรคำร่ำลือจริง ๆ ไม่ใช่คนธรรมดาเลย มิน่าถึงสามารถพิชิตใจได้ทั้งลู่ถงหลิงและจอมกร่างวัง

หัวหน้ามือปราบถามว่า “รู้หรือไม่ว่าผู้ใดต้องการลักพาตัวท่าน”

เว่ยไฉ่เว่ยส่ายหน้าอย่างมึนงง “ข้าก็ไม่รู้ เรื่องมันเกิดขึ้นกะทันหันมาก”

เว่ยไฉ่เว่ยลองทบทวนอย่างละเอียด หากพูดถึงศัตรูคู่อาฆาต ข้าก็มีอยู่ไม่ใช่น้อย ตั้งแต่ระดับสูงอย่างเหยียนซือฟาน รองเจ้ากรมเหยียน ไปจนถึงยายหว่งที่ถูกข้าจัดการจนตายไปแล้ว อ้อ แล้วยังมีลัทธิบัวขาวอีก

แต่ศัตรูรายล่าสุดของข้าคือเว่ยกงกงแห่งจวนจิงอ๋อง ตอนอยู่ที่เกาะฉงยงหัว ข้ามีปากเสียงกับเว่ยกงกงเพื่อปกป้องเหล่าชีวิตนี้ หรือว่าพวกเขาจะฆ่าข้าด้วยเรื่องนี้

ส่วนเรื่องที่ข้าอ้างราชโองการเพื่อช่วยวังต้าเชี่ย ตอนนั้นนอกจากองค์รักษ์เสื้อแพรแล้ว องค์รักษ์จวนจิงอ๋องทั้งหมดก็ถูกลู่อิงและ

พรรคพวกฆ่าปิดปากไปหมดแล้ว จึงอ่องและเว่ยกงกงไม่น่าจะรู้เรื่องนี้ได้...

เรื่องพวกนี้นางพูดกับหัวหนามือปราบอยู่ไม่ได้ เว่ยไฉ่เว่ยจิงกำลังทำท่าทางตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปเสียเลย

หัวหนามือปราบอุ้งปลอบว่า “ไม่เป็นไร ตอนนี้น่านปลอดภัยแล้ว ข้างนอกอันตรายมาก ไม่รู้ว่ายังมีใครจ้องจะเล่นงานท่านอีกบ้างเราไปที่ที่ว่าการชุ่นเทียนผู้กันก่อนเถอะ”

เว่ยไฉ่เว่ยจิงนั่งนิ่งๆ กลางนึกถึงศัตรูของตนไปด้วย ส่วนหัวหนามือปราบอุ้งทำตามสัญญาตัญญาอาชีพ เขาคุ้ยโน่นคันนี้ ตรวจดูอย่างละเอียด แม้แต่แผ่นรองหนังแกะบนที่นั่งเขาก็ยังเลิกขึ้นมาดู ทั้งยังเอามาดม “แผ่นรองหนังแกะนี่เพิ่งซื้อใหม่ ยังมีกลิ่นสาบแกะอยู่เลย”

หัวหนามือปราบอุ้งใช้มิดกริดที่ด้านหลังของแผ่นหนังแกะดูว่ามีอะไรสอดไส้มาหรือไม่ และพบตราสัญลักษณ์รูปดอกทานตะวันประทับไว้ เขาจึงรีบส่งแผ่นรองนั้นให้ลูกน้อง “เอาสิ่งนี้ไปสอบถามตามร้านขายเครื่องหนังดู ว่าเป็นของร้านค้าแห่งใด”

หลังจากค้นแผ่นรองเสร็จ หัวหนามือปราบอุ้งก็คันที่นั่งต่อ เขาลองใช้นิ้วเคาะดู พอมิเสียงดังกังวานกลับมาก็แสดงว่าข้างในต้องกลวงแน่นอน

“รวบรวมท่านหมอเว่ยช่วยช่วยหน่อย” หัวหนามือปราบอุ้งเหวี่ยงขวานลับลงไป เพียงสองครั้งที่นั่งก็แยกออกเป็นสองซีก ข้างในซุกซ่อนสิ่งของไว้จริงๆ มันคือตำราหลายเล่มที่ม้วนเอาไว้

หัวหนามือปราบอุ้งหยิบออกมาเล่มหนึ่ง หน้าปกเขียนว่า *ประชุมกวีถัง* แต่พอเปิดดูข้างในกลับเป็นคัมภีร์ที่มีข้อความว่า *เมื่อแรกเริ่ม*

ไร้ศัตรู เติมไร้ทุกสิ่ง ไร้ธารเขา ไร้ผู้คน ว้างเปล่าสับสน ทาน
ทุนหวน มาสร้างโลกหล้า เบิกฟ้าดิน ตั้งสามวิถี แบ่งสี่ลักษณะ...

หัวหน้ามือปราบอยู่อ่านไปอ่านมาก็เริ่มตื่นเต้น “นี่คือคัมภีร์
ศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิบัวขาว เป็นสิ่งอัปมงคลที่ใช้หมอมเมาผู้คนและชักชวน
ให้คนเข้าลัทธิ”

เว่ยไฉ่เว่ยเปิดดูบ้าง แม้นางจะไม่รู้ว่าในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของ
ลัทธิบัวขาวเขียนไว้อย่างไร แต่คำว่า ‘เติมไร้ทุกสิ่ง’ นั้นเปิดเผยพิรุณ
เพราะก่อนหน้าราชวงศ์หมิง ตัวอักษร ‘เติม’ จะเขียนเพียงสี่ขีด แต่
จุหยวนจาง ปฐมจักรพรรดิผู้ก่อตั้งราชวงศ์หมิงเห็นว่าอักษรตัวนี้
เขียนเหมือนชื่อราชวงศ์หยวน ดูไม่เป็นมงคล รวากับราชวงศ์หยวน
จะหวนกลับมาอีกครั้ง จึงสั่งให้ใช้ตัวอักษรอีกตัวที่มีสิบขีดแทน

“ราชวงศ์หมิงก่อตั้งมานานกว่าร้อยปีแล้ว ตำราที่ตีพิมพ์ใหม่
ล้วนเปลี่ยนมาใช้อักษรแบบสิบขีดทั้งหมด จะมีก็แต่ตำราเก่าเมื่อ
ร้อยกว่าปีก่อนเท่านั้นที่ยังไม่เปลี่ยน แต่เมื่อดูจากกลิ่นน้ำหมึกที่ยัง
หอมกรุ่นของตำราเล่มนี้ มันต้องเพิ่งถูกพิมพ์ออกมาใหม่แน่ๆ มี
เพียงลัทธินอกรีตที่คัดต่อต้านราชสำนักอย่างลัทธิบัวขาวเท่านั้นที่จะ
ยังคงดัดด้นใช้อักษรแบบสี่ขีดต่อไป”

หัวหน้ามือปราบอุ้มพูด “ดูจากหลักฐานชิ้นนี้แล้ว น่าจะเป็นฝีมือ
ของลัทธิบัวขาว”

เว่ยไฉ่เว่ยคิดในใจ หากลัทธิบัวขาวจะฆ่าข้า ดึงอุต้องส่งข่าวมา
บอกล่วงหน้าแน่นอน หรือว่าเรื่องนี้ดึงอุจะไม่รู้

ณ ที่ทำการหน่วยองครักษ์เสื่อแพร หลังจากแสดงละครตบตาเรื่อง
เป็นคู่รักหวานชื่นต่อหน้าเว่ยกงกงแล้ว วังต้าเซียงก็ปลดภัย บาดแผล

ยังไม่ทันหายดี เขาก็ถูกลู่อิงคนข้างงานลากตัวมาทำงานเช้าเวรต่อ
วังต้าเซียทำท่าที่อ่อนแอราวกับกิ้งกือลู่ลม ท่าทางประหนึ่งไซซี
กุมหัวใจ³ เขาพับลงบนโต๊ะทำงานที่เต็มไปด้วยกองเอกสาร พร้อม
บ่นมึนง่า “ไม่ไหวแล้ว อาการบาดเจ็บของข้าน้อยยังไม่หายดี ลู่อิงหลัง
ได้โปรดอนุมัติให้ข้าน้อยลาป่วยสักวันเถอะ”

ลู่อิงอาจลงชื่ออนุมัติเบิกจ่ายเร็ว แต่เรื่องอนุมัติลาป่วยนั้น
กลับยากเย็นยิ่งกว่าการขึ้นสวรรค์ “หมอบอกแล้วว่าเจ้าบาดเจ็บแค่
ภายนอก อีกอย่างข้าก็ไม่ได้ให้เจ้าไปทำงานนอกสถานที่เสียหน่อย
เจ้าแค่จัดการเอกสารพวกนี้ให้เรียบร้อยก็พอ”

วังต้าเซียหยิบพู่กันขึ้นมาด้วยมืออันสั่นเทา “ลู่อิงหลังโปรดดู
ข้าน้อยเขียนหนังสือมื่อยังลั่น ทำงานไม่ไหวแล้วจริงๆ”

ประจวบเหมาะกับการที่ลูกน้องของหัวหน้ามือปราบอุ้มมาแจ้งข่าว
พอดี “แม่แล้ว เกิดเรื่องกับท่านหมอเว่ยแล้ว!”

วังต้าเซียพลันโยนพู่กันทิ้ง คว่ำดาบชีวิตแล้วตีลังกาพรวดเดียว
จากหลังโต๊ะมาอยู่หน้าโต๊ะ จากท่าทางไซซีเมื่อครู่กลายเป็นชีฉู่ป่าอ่อง
ผู้เกรียงไกรขึ้นมาทันที “เกิดเรื่องอะไรขึ้น แล้วนางอยู่ที่ไหน!”

---

³ ส่วนวงเงินที่อ้างอิงถึงหญิงงามไซซีซึ่งมีอาการป่วยเจ็บที่หน้าอก ท่าทางแสดงความ
เจ็บปวดของนางกลับยิ่งทำให้ดูงดงามขึ้น ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงท่าทางที่ดูอ่อนแอและเจ็บปวด

นางรักนาง นางรักเขา เขารักนาง

วังต้าเซี่ยเปลี่ยนจาก ไชซีซีโรคกลายเป็นบุรุษผู้เดือดดาลเพื่อ
หญิงงามในฉับพลัน

เจ้าหน้าที่ที่ว่าการชุนเทียนผู้มองด้วยความหวาดกลัว เอ่ยว่า
“หัวหน้ามือปราบอยู่ของพวกเราพบพิรุณเข้า จึงช่วยท่านหมอเว่ยเอาไว้
ตอนนี้นางอยู่ที่ว่าการชุนเทียนผู้”

ลู่อิงคว้าดาบทันที โบกมือพาคนสนิทไป “พวกเราไป”

ตอนที่ที่ว่าการชุนเทียนผู้ปิดล้อมจับกุมสารถีที่หลบหนี ก็
สะท้อนไปถึงกองกำลังรักษานครเซตจงเจิงด้วย...แถวประตูเฉาหยาง
นั้นอยู่ในการดูแลของกองกำลังรักษานครเซตจงเจิง แต่ถึงแม้
ชุนเทียนผู้กับกองกำลังรักษานครเซตจงเจิงจะร่วมมือกัน สุดท้าย
ก็ยังปล่อยให้สารถีหนีรอดไปได้ หายตัวไปบนท้องถนน กลืนหายไป
ท่ามกลางฝูงชนมืดฟ้ามัวดิน ต้องกลับมาเมื่อเปล่า

ลู่อิง วังต้าเซี่ย และคนอื่นๆ รีบรุดมาถึงที่ว่าการชุนเทียนผู้
ปลาไหลหวังเจ้าเมืองชุนเทียนผู้ออกมาต้อนรับด้วยตัวเองที่หน้าประตู
“ลู่อิงหลัง วังไปอยู่ ไม่เจอกันนานเลยนะ”

ความจริงไม่ได้เจอกันแค่ห้าเดือน ครั้งก่อนที่วังต้าเซี่ยมายัง

ที่ว่าการชู้นเทียนฝู ก็ด้วยคติฆาตกรรมสองพ่อลูกเงินเขียนชู้ วังต้าเซี่ยถูกโจวเสี่ยวฉีแห่งหน่วยของครุฑเสื้อแพรและพรรคพวกไล่ล่ามาจนถึงที่นี่ ตอนนั้นวังต้าเซี่ยยังเป็นแค่สามัญชน ตอนขึ้นศาลไต่สวนยังต้องคุกเข่าบนเบาะรองเพื่อตอบคำถาม

บัดนี้วังต้าเซี่ยได้เป็นไป๋ฮู่แล้ว ปลาไหลหวังย่อมต้องปฏิบัติต่อเขาอย่างให้เกียรติ

วังต้าเซี่ยไม่ได้ใส่ใจกับมารยาทจอมปลอมเหล่านี้ หลังจากการระบอบแล้วก็ถามว่า “ท่านหมอเว่ยอยู่ที่ไหน”

ปลาไหลหวังตอบ “ท่านหมอเว่ยไม่เป็นอะไรมาก แค่เสียเลือดมากไปหน่อยเท่านั้น ข้าให้คนส่งน้ำชงน้ำตาลทรายแดง พุทราจีน และลำไยไปให้แล้ว ล้วนแต่เป็นของบำรุงเลือดทั้งนั้น”

วังต้าเซี่ยวิ่งพุ่งไปหาเว่ยไฉ่เว่ย ลู่อิงการวะปลาไหลหวัง “รบกวนท่านเจ้าเมืองพาข้าไปดูรถม้าที่ใช้ลักพาตัวท่านหมอเว่ยด้วย”

เว่ยไฉ่เว่ยกรีดแขนตัวเองเพื่อส่งสัญญาณให้คนข้างนอกรู้ นางเสียเลือดไปพอๆ กับปริมาณระดูหกเดือนรวมกันจนเลือดลมพร่อง ร่างกายจึงหนักไม่คอยไหว ใบหน้าซีดเผือด ริมฝีปากซีดเขียว ร่างกายหนาวลั่นเป็นระยะ น้ำชงน้ำตาลทรายแดงที่ปลาไหลหวังส่งมาช่วยให้ให้อุ่นท้องได้ แต่ไม่อาจทำให้ร่างกายอบอุ่นได้ นางใช้สองมือประคองถ้วยชาไว้เพื่อคลายหนาว

เมื่อวังต้าเซี่ยพุ่งพรวดเข้ามา มือปราบที่คอยคุ้มกันอยู่ข้างๆ ล้วนรู้จักรุกภัยพิบัติแห่งเป่ย์เจิง ย่อมรู้เรื่องข่าวลือระหว่างจอมกร่างวังกับท่านหมอเว่ยเป็นอย่างดี จึงรีบออกไปทันทีอย่างรู้งาน

พอไม่มีคนนอก วังต้าเซี่ยก็กล้าขึ้นมา นั่งลงข้างกายและกุมมือ

นางไว้ “ปลาไหลหวังยังมีหน้ามาบอกว่าเจ้าไม่เป็นไรอีก เหตุใดมือเจ้าถึงเย็นอย่างนี้ล่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก บำรุงสักเดือนก็หายแล้ว” เว่ยไฉ่เว่ยมองเขาพิณจ “แผลเจ้ายังไม่หายดี อย่าวิ่งหน้าตั้งร้อนรนแบบนี้อีกเลย”

ความห่อหม่มแน่นทำให้พื้นตัวไว เพียงเวลาลั้นๆ แค่วันวันวังต้าเซียก็กลับมาแข็งแรงแล้ว เขากล่าวว่า “ข้าไม่เป็นไรหรอก ข้ามันพวกหนังเหนียวเนื้อหยาบ มีแต่เจ้านั่นแหละ...เอาเลือดสดๆ มาส่งสัญญาณ คัดออกมาได้อย่างไร”

ผ่านชีวิตมาสองชาติภพ ผ่านความยากลำบากมากมาย เว่ยไฉ่เว่ยถึงสามารถหาทางรอดในยามวิกฤติได้ “นี่เป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว แค่เสียเลือดนิดหน่อย หากธม্মาออกนอกประตูเมืองแล้ววิ่งไปตามทางเปลี่ยวไร้ผู้คน ผลลัพธ์คงเกินจะจินตนาการ”

วังต้าเซียกล่าวว่า “ต้องมีคนจ้องจับตาดูเจ้ามานานแล้วแน่ๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่บังเอิญเข้ามาลักพาตัวเจ้าตอนที่กำลังจะจ้างรถม้าพอดี ในวังเรียกตัวเจ้าหรือ เมื่อเข้าเจ้าเพิ่งออกจากวัง ช่างเหมยเหรินเรียกกลับไปอีกชั้นหรือ”

“ไม่ใช่เหมยเหรินหรอก” เว่ยไฉ่เว่ยพูด “ข้าตั้งใจจะไปหาเจ้าที่ทำการหน่วยของครักษ์เสื้อแพร ไปดูว่าอาการบาดเจ็บของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

วังต้าเซียได้ยินดังนั้นก็บังเกิดความอบอุ่นสายหนึ่งแผ่ซ่านไปทั่วหัวใจ ผสมกับความรู้สึกขมปร่าในอก เขาพูดว่า “ขอโทษนะ หน่วยของครักษ์เสื้อแพรของพวกเราป้องกันแล้วป้องกันอีก สุดท้ายก็ยั้งเจ้าเข้ามาพัวพันกับการต่อสู้กับลัทธิบัวขาวจนได้ ดูเหมือนว่าพวกนักสู้เดนตายของลัทธิบัวขาวจะลงมือกับเจ้าเข้าแล้ว”

เว่ยไฉ่เว่ยหมวดคิ้วแล้วพูด “ข้ารู้สึกว่เรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล ก่อนหน้านี้พวกเจ้ากวาดล้างรังของลัทธิบัวขาวไปถึงสองแห่งติดต่อกัน เคยพบเห็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิบัวขาวบ้างหรือไม่”

วังต้าเชี๋ยคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วส่ายหน้า “ไม่เลย ที่หอหงชี่วเจา นั้นโดนระเบิดจนราบเป็นหน้ากลอง ไม่เหลืออะไรให้ค้นพบ ส่วน คลังสินค้ำหลายแห่งของร้านว่านฮั่ว รวมไปถึงที่พักของประมุข จ้าวเฉียนก็เไม่พบคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เลย”

เว่ยไฉ่เว่ยพูด “ข้าก็เไม่เคยได้ยินดิงอุพูดถึงเรื่องพบคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์มาก่อน เลยสงสัยมาตลอด ลัทธิบัวขาวทำอะไรปิดบัง ซ่อนเร้นอย่างยิ่ง เไม่อย่างนั้นหน่วยของครักซ์เสียแพรงเไม่ปล่อยให้ เนื้อร้ายสองก้อนนี้หลุดรอดสายตามาได้ถึงสิบปีหรอก ของที่เป็น ลายลักษณอักษรมักตกเป็นข้ออ้างเล่นงานได้ง่ายที่สุด ข้าฟังดิงอุ บอกว่ ลัทธิบัวขาวเวลาเผยแผ่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์หลอกลงสาวกอยู่ ข้างนอก ส่วนใหญ่มักใช้วิธีบอกเล่าปากต่อปาก ข้อแรกคือเพื่อให้ง่าย ต่อการเผยแผ่ ข้อสองคือสาวกของลัทธิบัวขาวส่วนใหญ่ก็เป็นชาวบ้าน รากหญ้าที่เไม่รู้หนังสือทั้งนั้น

“แล้วคนที่ลักพาตัวข้า เหตุใดถึงต้องเสี่ยงเอาคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ จิตรธมาด้วย เกิดพลาตพลังขึ้นมา มิเท่ากับเสียทั้งคนเสียทั้งคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์หรือ มันผิดวิสัยของลัทธิบัวขาวที่กระทำทุกอย่างด้วยความ รอบคอบอย่างสิ้นเชิง ข้าสงสัยว่สารที่ที่ลักพาตัวข้าอาจจะเไม่ใช่คน ของลัทธิบัวขาว”

วังต้าเชี๋ยครุ่นคิด “วิกฤติการณ์ปีเกิงชีทำให้ชาวเมืองหลวง ต้องสูญเสียญาติพี่น้องไปมากมายเท่าใด ลัทธิบัวขาวในเมืองหลวง ก็เหมือนหนูในท่ระบายน้ำที่เใครเห็นก็อยากตี ชื่อเสียงเหม็นโฉที่สุด